

THE NO.1 INTERNATIONAL BESTSELLER

„Napínavý, podmanivý
triler plný prekvapení –
niečo také sa môže
prihodiť aj vám!“

A. J. Finnová:

The Woman in the Window

Kto uniesol
Sammy
Wentovú?

NEZVESTNÁ

CHRISTIAN WHITE

TATRAN

NEZVESTNÁ

NEZVESTNÁ

CHRISTIAN WHITE

TATRAN

Z anglického originálu Christian White: The Nowhere Child
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Affirm Press, Melbourne 2018,
preložil Martin Kubuš.
Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2019 ako 5196. publikácia
a 17. zväzok edície Mimo zákona.
Vydanie I.
Prebal a väzbu spracoval Peter Zentko
Zodpovedná redaktorka Adriana Oravcová
Jazyková redaktorka Marta Bábiková
Technická redaktorka Eva Zdražilová
Sadzba RS servis, Bratislava
Vytlačila Těšínská tiskárna a. s., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.
This edition published by arrangement with Kaplan/DeFiore Rights
through Kristin Olson Literary Agency s.r.o

Copyright © 2018 by Christian White
Translation © Martin Kubuš 2019
Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2019

ISBN 978-80-222-1001-0

Venujem svojim rodičom Ivanovi a Keere Whiteovcom

MELBOURNE, AUSTRÁLIA

Súčasnosť

„Prepáčte, môžem si prisadnúť?“ opýtal sa ma neznámy muž s americkým prízvukom. Hádala by som mu štyridsať. Celkom sympatický, aj keď pôsobil plachým dojmom. Mal na sebe mokrú vetrovku a žlté tenisky. Asi boli nové, pretože pri každom kroku mu vřzgali. Ani nečakal na odpoveď a prisadol si k môjmu stolu. „Vy ste Kimberly Leamyová, však?“

Mala som prestávku medzi hodinami a sedela som vo veľkom tichom bistro v Northamptonskej komunitnej škole, kde som trikrát do týždňa učila základy fotografovania. Za normálnych okolností sa bistro študentmi len tak hmýri, ale v ten večer tam nebolo ani nohy. Neveštilo to nič dobré – akoby nastala apokalypsa. Pršalo už takmer šesť dní v kuse, ale vďaka dvojitém oknám nebolo nič počuť.

„Stačí Kim,“ prikývla som trochu rozladene. Do konca prestávky mi zostávalo už len pár minút a vychutnávala som si samotu. Začiatkom týždňa som natrafila na starý ošúchaný výtlačok *Cintorína zvieratiek* od Stephena Kinga, ktorý podopieral stôl v zborovni. Od tej chvíle som sa od neho nevedela odtrhnúť. Knižky hltám na kilá a obzvlášť milujem horory. Mladšia sestra Amy bola zo mňa na nervy. Kým ona prečítala jednu knižku, ja som zvládla tri. Vysvetlila som jej to asi takto: Ak vedieš nudný život, čítaš ako dračica. Amy

žila so snúbencom a starala sa o trojročnú dcéru. Ja som sa starala o Stephena Kinga.

„Volám sa James Finn,“ predstavil sa neznámy. Na stôl medzi nás položil zakladač na spisy a na chvíľku zavrel oči ako olympionik pripravujúci sa na skok z mostíka do vody.

„Ste učiteľ alebo študent?“ spýtala som sa.

„Ani jedno, ani druhé.“

Otvoril obal na spisy, vytiahol fotografiu formátu 20 x 25 a posunul mi ju po stole rovno pod nos. Pohyboval sa mechanicky, tak trochu ako robot. Každý pohyb mal jasne premyslený a pôsobil dojmom, že presne vie, čo robí.

Na fotografii bolo dievčatko. Sedelo na hustom zelenom trávniku. Malo tmavomodré oči a tmavé vlásy strapaté ako vrabčie hniezdo. Usmievalo sa, ale trošku silene, akoby mu liezlo na nervy, že ho niekto fotí.

„Nepripomína vám tá malá niekoho?“ opýtal sa ma.

„Ani nie. Mala by?“

„Nemohli by ste sa na ňu ešte raz pozrieť?“

Oprel sa dozadu a pozorne sledoval, ako zareagujem. Hovorím si, nech má chlapec radosť, a tak som si tú fotografiu prezrela ešte raz. Modré oči, preexponovaná tvár a úsmev alebo dačo, čo pôvodne mal byť úsmev. Povedzme, že tá tvárička mi niečo hovorila. „Prepáčte, ale fakt neviem. Kto je to?“

„Volá sa Sammy Wentová. Ten záber vznikol na jej druhé narodeniny. Tri dni nato zmizla.“

„Zmizla?“

„Uniesli ju. Bývala v Mansone v Kentucky. Uniesli ju z detskej izby na poschodí. Polícia nenašla nič, čo by svedčilo o násilnom vniknutí. Nikto nič nevidel, nikto nepýtal výkupné. Zľahla sa po nej zem.“

„Vy asi hľadáte Ednu. Učí kriminológiu. Ja učím fotografiu, ale Edna je špica. Zločiny, to je niečo pre ňu, je v tom fakt dobrá!“

„Prišiel som za vami,“ odkašlal si a pokračoval: „Poniektoí tvrdi-

li, že sa zatúlala do lesa, kde ju napadol kojot alebo puma, ale ja sa pýtam, ako sa môže dvojročné decko len tak zatúlať? Najpravdepodobnejší scenár znie, že ju niekto uniesol.“

„... Chápem. Takže vy to vyšetrujete?“

„Popravde, som účtovník.“ Vydýchol si a vo vzduchu som zacítila mäta. „Ale vyrastal som v Mansone a Wentovcov som veľmi dobre poznal.“

Zostávalo mi už len päť minút, a tak som si na hodinkách pre istotu skontrolovala čas. „To s tým dievčatom ma naozaj mrzí, ale musím bežať na hodinu. Samozrejme, rada vám pomôžem. Koľko vám mám prispieť?“

„Prosím?“

„Nerobíte zbierku pre tú rodinu? Nie ste tu kvôli tomu?“

„Nejde mi o peniaze,“ odvetil James Finn chladne a čudne na mňa zíral unaveným, no zároveň zvedavým pohľadom. „Nazdávam sa, že s touto záležitosťou máte niečo spoločné. Preto som tu.“

„Podľa vás mám niečo spoločné s únosom dvojročného dievčatka?“ Zasmiala som sa. „Dúfam, že ste neprišli až zo Štátov, aby ste ma obvinili z únosu.“

„Asi si nerozumieme,“ prehodil. „Sammy Wentová zmizla tretieho apríla tisíc deväťstodeväťdesiat, čo znamená, že je nezvestná už dvadsaťosem rokov. Nevravím, že ste ju uniesli – to nie. Snažím sa vám naznačiť, že tým dievčatom ste vy.“

Vo fotografickom krúžku som mala sedemnášť študentov rôzneho veku, všetkých možných rás a oboch pohlaví. Na jednej strane škáľy bola Lucy Choová, čerstvá absolventka strednej školy, ktorá ešte stále nosila mikinu s logom Morningtonskej strednej na chrbte. Na opačnej strane spektra bol Murray Palfrey, sedemdesiatštyriročný dôchodca. Mal kopy voľného času a k tomu strašný zlozvyk: Vždy keď sa chcel prihlásiť, zapraskal hánkami.

Poslucháči mali v ten večer prezentovať svoje portfólio pred celou

triedou. Išlo o fotografie, ktoré vyhotovili počas semestra. Potom sme o nich spoločne diskutovali. Žiadna sláva. Väčšine fotiek po technickej stránke nič nechýbalo – zrejme som ako učiteľka nebola celkom na zahodenie –, ale pokiaľ išlo o témy, opakovali sa motívy z minulého roka a roka predtým. Videla som rovnaké grafity na ošúchanej tehlovej stene, rovnaký domček v Carltonských záhradách obrastený popínavým viničom, rovnaký strašidelný odtokový kanál cvrkajúci špinavú hnedú vodu do rieky Egan.

Zapla som autopilota a frčala som na ňom skoro celú hodinu.

Stretnutie s tým Amíkom ma vytočilo. Niežeby som mu verila. Carol Leamyová, moja mama – mimochodom, v tomto čase bola už štyri roky mŕtva –, možno postvárala v živote všeličo, ale deti nekradla. To viem s istotou! Človeku by stačilo stráviť jednu jedinú minútu v jej prítomnosti a hneď by zistil, že nedokáže ani len klamať, nieto ešte unášať deti do cudziny.

James Finn bol úplne vedľa a mne bolo jasné, že to dievčatko nikdy nenájde. Rozhovor s ním ma však utvrdil v tom, čo som si s malou dušičkou myslela už roky. Človek chce mať veci pod kontrolou, môže sa o to snažiť, ale nejde to. Je to len ilúzia. Rodičia Sammy Wentovej to už vedia. Život im uštedril tvrdú lekciu, keď prišli o dcéru. Aj ja som to už pochopila. Zistila som to za podobne tragických okolností, keď mi zomrela mama.

Odišla v podstate dosť náhle. Keď sa ochorenie prihlásilo o slovo, mala som dvadsaťštyri rokov, a ako dvadsaťšesťročná som už bola bez mamy.

Viem, že ľudia za takých okolností hovoria veci ako: *Nuž, asi to tak malo byť. Prípadne: Život je ťažký. Kto sa v tom má vyznať? Iste, sú aj iné verzie: Nevyspytatelné sú cesty Pánove... A možno povedia: Život je sviňa. Asi takto to vidím aj ja. Presne tak. Život je sviňa. Mama nefajčila, ani nehrdlačila celý život v textilnom závode. Stravovala sa zdravo, cvičila, no bolo jej to niečo platné? Ani náhodou!*

Ako hovorím, človek nemá veci pod kontrolou. Je to len ilúzia.

Vtom som si uvedomila, že vôbec nesledujem prezentáciu študentských prác. Hodila som do seba studenú kávu a zaostrila pozornosť na dianie v triede.

Na rade bol Simon Daumier-Smith. Simon bol tichý chalan, mal niečo cez dvadsať a fotografie komentoval s pohľadom upretým na vlastné nohy. Keď napokon zdvihol zrak, škuľavé oko sa mu mihotalo za hrubým sklom ako ryбка v akváriu.

Niekoľko minút nešikovne rozkladal sériu záberov na stojany pred triedou. Študenti sa hniezdili, a tak som Simona poprosila, aby nám zatiaľ o svojich fotografiách čosi povedal.

„Hej, dobre. Prečo nie,“ prehodil, zápasiac s jednou fotkou. Vyšmykla sa mu z ruky, takže sa po ňu musel zohnúť a ponaháňať ju po dlážke. „Takže, pokiaľ viem, mali sme zachytiť... juxtapozíciu. Nevie, či tomu správne rozumiem... no uvidíme.“ Poslednú fotku umiestnil na stojan a ustúpil, aby spolužiakom nebránil vo výhľade. „Myslím, že moje fotky zachytávajú škaredosť a krásu objektov v juxtapozícii.“

Vôbec, ale vôbec som to nečakala. Simonove fotografie boli... úžasné.

Spolu ich bolo šesť, všetky mali rovnaké nastavenie. Simon zrejme pripevnil fotoaparát na statív a zábery vznikali postupne v priebehu niekoľkých hodín. Kompozícia bola strohá a jednoduchá. Posteľ, žena a dieťa. Žena bola v Simonovom veku. Tvár mala podobanú od kiahní, ale inak bola celkom pekná. Dieťaťu by som hádala tri roky. Malo neprirodzene červené líčka a bolesťou zvráštené čelo.

„Všetky zábery som urobil v jeden a ten istý večer,“ vysvetľoval Simon. „To je moja žena Joanie a naša malá Simone, mimochodom, nepomenovali sme ju po mne. Mnohí si to myslia, ale aj Joanina stará mama bola Simone.“

„Povedz nám o tých fotkách niečo viac, Simon,“ vyzvala som ho.

„V ten večer, keď som to fotil, Simone nemohla zaspáť, lebo mala čierny kašeľ. Dosť vyvádza, a tak si ju Joanie vzala k sebe do posteľe.“

Na prvej fotografii matka kolísala dieťa v náručí. Na druhej bolo dievčatko hore – plakalo a rúčkami sa odtláčalo od mamy. Pri pohľade na tretiu fotografiu sa mi zdalo, že Simonova manželka už má fotenia plné zuby. A tak to šlo ďalej až po šiesty záber, na ktorom matka i dieťa tuho spali.

„Kde je škaredosť?“ opýtala som sa.

„No, napríklad tu malá Simone, teda mladšia zo skúmaných objektov, slintá a na tejto, jasné, že na fotke to nevidno, moja žena chrápe, akoby drevo píliť.“

„Stále nevidím škaredosť,“ podotkla som. „Vidím len niečo bežné a... nádherné.“

Simon Daumier-Smith sa nikdy nestane profesionálnym fotografom – to mi bolo jasné. No v sérii fotografií s jednoduchým názvom *Choré dievčatko* vytvoril niečo ozajstné a pravdivé. „Je vám niečo, slečna Leamyová?“ opýtal sa.

„Kim,“ pripomenula som mu. „Som v poriadku. Prečo?“

„Zdalo sa mi, že plačete.“

Už bolo po desiatej večer, keď som vošla do sychravého Coburgu na predmestí Melbournu. Hustý dážď padal na strechu môjho auta a ťažké kvapky sa od nej odrážali ako zmrznuté hrášky. Asi po desiatich minútach jazdy som dorazila pred bytovku, zaparkovala som a držiak kabelku nad hlavou namiesto dáždnika som sa hnala dovnútra.

Na druhom poschodí ma ovanul silný pach cesnaku a korenín. Tá aróma ma upokojovala, hoci sa šírila od susedov, s ktorými som zatiaľ nemala tú česť sa zoznámiť. Zamierila som k svojmu bytu, keď z dverí oproti vykukla Georgia Evvieová.

„Aha, Kimberly! Tak to ste vy!“ Georgia bola zavalitá osôbka, asi šesťdesiatročná, s mútnymi, krvou podliatymi očami. Jeden sused ju za jej chrbtom volal Tučigeorgia. „Počula som cinknúť výťah, pozriem na hodinky a hovorím si, ktože to prichádza domov tesne pred polnocou?“

Bolo pol jedenástej.

„Prepáčte, pani Evvieová. Zobudila som vás?“

„Ale kdeže! Som nočná sova. No viete, ale Bill chodí spať už o deviatej, takže možno sa trochu prebral, ale nesťažoval sa.“ Mávla rukou. „A keby aj, povedala by som mu, že ste ešte mladá a mladí dnes chodia domov neskoro, očividne aj v pracovné dni.“

„To hej.“

Georgiinho manžela nikto nikdy nevidel a pokiaľ viem, nikto nemal dôkaz, že by niekto taký vôbec existoval. Iste, možno existuje, ale je pochovaný pod kopou haraburdia. Ako tak postávala vo dverách, všimla som si pár drobností. Byt 3E bol plný klátiacich sa štôsov všetkého možného – knihy, účty, šanóny, prepchaté škafule. Z chodby som videla iba jedno okno, aj to bolo zakryté novinami. Stavím sa, že mala aj klobúčiky z alobalu, aby jej nikto nemohol čítať myšlienky. V tom chaose som ich síce nevidela, ale stavím sa, že zo dva by sa u nej našli.

„Nuž, ak ešte nespíte,“ spustila a mne bolo jasné, že Georgia sa chce dať pozvať na nočného frťana. Osobne som netúžila po ničom inom, iba zapnúť kúrenie, natiahnuť sa na pohovku so Stephenom Kingom v ruke a počúvať pokojné a dobre známe zvuky, ktoré vydáva môj bytík – hučanie chladničky, šum vody v potrubí, tiché bzúčanie nabíjačky notebooku. „Nedáme si pohárik pred spaním?“

„Ale iste,“ vzdychla som si. Odkedy mi zomrela mama, nedokážem povedať nie osamelej žene.

Svoj jednoizbový byt som si náročky zariadila úsporne, aby budil dojem, že v ňom mám kopu miesta. Ešte aj Tučigeorgia, ktorá sedela v obývacej časti pod oknom so stekajúcimi kvapkami dažďa, vyzerala v zelenom kresle akási drobná. Odštipkávala si chuchvalce z teplákov a hádzala ich na drevenú podlahu.

Z kuchyne som doniesla fľašu vína a ponalievala som do pohárov. Georgiina návšteva mala aj jednu výhodu – aspoň som nemusela piť sama.

„Čo povie, Kim, čo sa tam chystá?“ opýtala sa.

„Kde?“

„No kde asi? V byte 3C. Celé dni tam stále niečo melú iracky či ako.“

„Aha, 3C. Tuším cítim kari.“ Zaškŕkalo mi v žalúdku. Prehľadala som celú kuchyňu, no okrem korenia som nič nenašla. A tak mi musí postačiť víno.

„Nehovorím o večeri,“ namietla Georgia a prešla do šepotu, „ale o sprisahaní, ktoré kujú!“

Georgia si bola stopercentne istá, že nájomníci na čísle 3C sú teroristi. Viedli ju k tomu dve veci: po prvé, pochádzali z Blízkeho východu. Po druhé, na schránke mali meno Mohamed. Opakovane som jej vysvetľovala, že nie všetci ľudia svetlohnedej pleti musia byť teroristi, a keby aj, pochybujem, že by Coburg v Austrálii patrili medzi hlavné ciele ich útokov. Georgia zakaždým len vážne pokývala hlavou: Veď to sa ukáže.

„A čo tak neskoro, Kim? Boli ste si v klube vyhodit' z kopýtka?“

„Večer učím, veď to viete, Evvieová.“

Srkla si vína a ohrnula nos nad jeho chuťou. „Nechápem, ako to vy mladí robíte. Celé noci po kluboch a bohvie, čo tam stvárate.“

Dopila som svoj pohár a naliala si ďalší s predsavzatím, že tentoraz musím piť pomalšie a po malých dúškoch. Lepšie sa mi zaspáva, keď sa vo mne šíri príjemné teplo.

„Neuveríte, čo sa mi dnes prihodilo,“ spustila som. „V práci ma oslovil jeden muž.“

„Konečne,“ poznamenala a doliala si vína. „Milá Kim, ak si chce žena klofnúť chlapa, nemá veľa času. Musí využiť kratučký úsek života, povedala by som, medzi pätnástkou a dvadsaťpäťkou. To je všetko, viac nedostane. Ja som stretla Billa, keď som mala sedemnášť. V osemnástich som sa zaňho vydala.“

Spomedzi zelených epied vylovila diaľkový ovládač a zapla televízor. Keď si odmyslím alobalové klobúčiky a príležitostný rasizmus, Georgia bola celkom normálna žena, len sa nemala s kým porozprávať.

A tak som sa schúlila na gauči a otvorila som notebook, zatiaľ čo Georgia preklikávala kanály na telke pustenej na plné pecky.

Pôvodne som mala v pláne surfovať po internete, možno sa povyzvedať, čo majú nové kamaráti zo strednej, alebo si vyčistiť mejlovú schránku, no napokon vo mne zvíťazila zvedavosť. Otvorila som novú záložku a zadala: *Sammy Wentová + Manson, Kentucky*. Akoby som to ani nepísala ja, klávesy sa stláčali samovoľne. Vlastné pohyby mi pripomenuli Jamesa Finna a jeho robotické gestá pri otváraní zložky na spisy.

Prvý link ma zaviedol na novinový článok v archíve zo 7. apríla 1990. Ktosi ho naskenoval aj s pokrčenými záhybmi a škvrnkami tlačiarenskej černe. Niektoré slová sa zliali dokopy, takže som ich musela lúštiť ako predpotopní bádatelia skúmajúci staré mikrofilmy.

POLÍCIA PÁTRA PO ZMIZNUTOM DIEVČATKU

Pátranie po dvojročnom dievčatku v okolí Mansonu sa opätovne rozbehlo v piatok, keď sa k hľadaniu pridali dobrovoľníci aj policajné posily.

Sammy Wentová zmizla v utorok popoludní z rodičovského domu v Mansone a napriek rozsiahlemu pátraniu v meste a okolí sa ju zatiaľ nepodarilo nájsť.

„Pevne veríme, že ju nájdeme a privediem domov živú a zdravú,“ vyhlásil mansonský šerif Chester Ellis. „Momentálne sme v štádiu pátrania po nezvestnej.“

Šerif Ellis nepredpokladá, že by išlo o trestný čin, no na druhej strane túto možnosť nevylučuje.

Stovky obyvateľov Mansonu v piatok prečesávali rozsiahly les v okolí domu Wentovcov.

„Noci sú chladné, les je plný divej zveri, ale najviac ma desí predstava, že ju niekto uniesol,“ vyjadrila svoje obavy dobrovoľníčka Karen Peadyová, dlhoročná obyvateľka Mansonu. „Rada by som verila, že všetko zlé, čo moderná Amerika ponúka, si nás tu v Mansone zatiaľ nenašlo, no na sve-

te je veľa narušených ľudí, dokonca aj v malom meste, ako je toto.“

Sammy naposledy videli v žltom tričku s dlhými rukávmi a modrých pyžamových šortkách. Polícia žiada o akékoľvek informácie, ktoré by mohli pomôcť pri vyšetrovaní.

V novinách bola aj Sammina fotografia – tá istá, ktorú mi ukázal James Finn, len čiernobiela. Sammine tmavomodré oči vyzerali ako čierne a preexponovaná tvár bola snehobiela a bezvýrazná.

Keď som ešte trochu posurfovala, našla som aj fotografiu Jacka a Molly Wentovcov, Samminých rodičov. Snímka vznikla krátko po zmiznutí dcéry a zachytávala ich na schodoch pred úradom šerifa.

Vyzerali zúfalí a unavení, tváre mali strhané od žiaľu a v očiach sa im zračili obavy. Obzvlášť úboho vyzerala Molly, akoby ju to poznačilo na celý život. Telo ako bez duše, ani čo by ho prepla na autopilota. So spustenými kútikmi úst pôsobila ako nepríčetná.

A keď som si už prezerala črty tváre pani Wentovej, mimovoľne som ich začala porovnávať so svojimi. Mali sme rovnaké nosy, dlhé a rovné, mierne padnuté horné viečka. Na fotke sa zdala oveľa nižšia než ja, zato Jack Went mohol mať dobré dva metre, čo by vysvetľovalo, prečo som taká vysoká. Čím dlhšie som na nich hľadela, tým viac som sa v nich videla. Jackove malé bledé uši, Mollin postoj, Jackove široké plecia, Mollina špicatá brada. Troška DNA od neho, troška od nej... Z každého rožka troška.

Samozrejme, to ešte nič neznamenalo. Rovnaký pocit sa ma zmocňuje, keď čítam horoskopy. Píšu ich tak, aby v nich čitateľ našiel presne to, čo chce.

A vôbec, vravím si. Chcem sa vidieť v Jackovi a Molly Wentovcoch?

Táto otázka ma prekvapila a vzápätí sa začali hrnúť ďalšie. Nemala Sammy také tmavomodré oči ako ja? A nemohli by sa tie baculaté nôžky v puberte vyvinúť na paličky, aké mám ja? A keby Sammy dnes žila, neboli by sme približne v rovnakom veku?

Čakajú Wentovci na správy ešte aj dnes? A čo ak im niekto zaklope na dvere, čo ak zazvoní telefón? Čo cítia? Skrsne v nich iskierka nádeje alebo zúfalstva? Alebo z každého rožka troška? Nevidia náhodou Sammy v každej žene, ktorú na ulici stretnú, alebo sa cez to už preniesli?

Vtom ma však priamo v duši pichla ako ostrá črepina oveľa zásadnejšia otázka. Bola by Carol Leamyová, absolventka sociálnej práce, ktorá väčšinu života pracovala vo firme na výrobu háčikov na vešanie obrazov, konkrétne na oddelení ľudských zdrojov, schopná uniesť...

Radšej som v tom nepokračovala. Tá predstava bola príliš závažná a, pravdupovediac, príliš absurdná.

Zo zahĺbenia nad notebookom ma vytrhlo hlasné chrápanie. Georgia zaspala priamo v zelenom kresle, pohár s vínom držala medzi palcom a ukazovákem len veľmi labilne. Radšej som jej ho zobrala, vypla televízor a nohy som jej prikryla chlpatou červenou dekou. Ak sa dá vychádzať z doterajších skúseností, bude tu drichmať niekoľko hodín. Okolo tretej nadránom sa zobudí, odskočí si na záchod a potom sa kolísavo ako kačka odľapká do svojho bytu na opačnej strane chodby.

Nechala som ju spať, vkradla som sa do spálne a šuchla do postele. Keď ma premohol spánok, snívalo sa mi o vysokom chlapovi. Pozostával výlučne z tieňov. Fantóm stál za oknom a neskutočne dlhými rukami sa načahoval do mojej izby. Vzal ma a odnášal po dlhom úzkom chodníku lemovanom vysokými stromami.